

Xavier Gual

LA NOIA

DE LA

CARAVANA

PREMI RAMON MUNTANER 2017

fanbooks

Xavier Gual

La noia de la caravana

Fanbooks

© Xavier Gual i Vadillo, 2017
© de les il·lustracions de la coberta: Lario Tus – Shutterstock
© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u., 2017
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Lozano Faisano, S. L.
ISBN: 978-84-16716-72-2
Dipòsit legal: B. 24.095-2017
Imprès a Catalunya

El jurat del 32è Premi Ramon Muntaner va estar format
per Patrizia Campana, David Cirici, Francesc Miralles,
Núria Martí i Marta Vilagut.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

1. Punt de no retorn (I)

Em vaig alçar de terra sobresaltada, amb la sensació d'haver estat molt de temps sense respirar. No recordava absolutament res. Res, excepte que estava novament dins d'aquella autocaravana. Em notava el cap molt adolorit. Instintivament me'l vaig tocar i em vaig espantar en veure que la mà em quedava vermella. Ràpidament vaig assegurar-me que estava sola i vaig córrer a mirar-me en el mirallet d'un lavabo minúscul. No sabia què m'havia passat ni com havia arribat fins allà, però duia un trau al cap del qual rajava un regueró de sang mig seca que m'havia regalimat pel pòmul i que s'allargassava fins als pits. Potser havia caigut a terra o algú m'havia colpejat. La veritat és que no ho recordava, tot i que era evident que m'havia fet força mal.

Vaig examinar-me la ferida sense tocar-la. També tenia un bon nyanyo al front, que estava inflat, com si m'hi hagués de créixer una banya. Vaig intentar netejar-me una mica amb l'aigua de l'aixeta. No sabia exactament què ni qui m'esperava, si és que m'esperava algú. O potser en fugia? Necessitava saber si m'havia de protegir d'alguna amenaça o almenys recordar els motius pels quals havia tornat allà. Vaig enretirar una de les cortinetes blanques per ubicar-me. La claror directa del sol em va fer mal als ulls. Era de dia, un dia més, novament rodejada per aquells roures

immensos i altíssims. Seguia en aquell càmping maleït. Aquesta certesa sí que la tenia clara. Després de tot el que havia fet i per tot el que havia passat, no havia pogut escapar d'aquell laberint de caravanes abandonades.

Quan en vaig ser conscient, em vaig ensorrar. Seguia atrapada en un punt de no retorn del qual no sabia sortir. A poc a poc, però, vaig recordar-ne alguns detalls. En Kilian no hi era. Per això estava sola. Sense mòbil ni manera d'avisar ningú. Recordava haver-ho escrit tot en una petita llibreta, però no sabia on l'havia deixada. Tenia molta gana. Aquella gana profunda i dolorosa una altra vegada. Em vaig eixugar les mans i vaig córrer cap a la nevera. A dins només hi havia una ampolla. Vaig estar a punt d'agafar-la i fer-ne un glop, però sortosament vaig recordar que no m'agradava el vodka. No em podia creure que després de tants dies —ja n'havia perdut el compte— encara em trobés en la mateixa situació.

De mica en mica m'anava aclarint els pensaments. Vaig seure al sofà de la taula i vaig repassar tots els objectes de l'interior per intentar recordar si havia canviat alguna cosa. Una sí. Les claus. Les claus penjaven del contacte. Vaig alçar-me i les vaig caçar sense pensar-m'ho. Després les vaig contemplar exposades als meus palmells com si hagués aconseguit un tresor de valor incalculable. Això volia dir que també podia obrir la porta i sortir sense haver de fer contorsions per la finestra. Vaig plantar-me tot seguit davant la porta lateral i vaig comprovar, sorpresa, que només estava tancada de cop. En realitat, si s'havien deixat les claus a dins, era lògic, encara que no entenia el motiu d'aquella nova situació.

Vaig estirar la maneta i em va venir a la cara una ines-

perada ventada d'aire fresc. Estava a prop de la zona de la riera, a tocar del pont i no gaire lluny de la sortida del càmping. El problema, però, continuava sent el mateix. Caminant no arribaria enlloc, ja ho havia intentat abans i havia estat pitjor. Només si m'atrevia a conduir l'autocaravana... Però no en sabia. I era massa grossa. Segur que xocaria amb un roure o amb una rulot desmanegada. Mentre m'ho runiava, vaig sentir el zunzeig llunyà d'una moto que s'acostava. Si era una moto... només podia ser en Kilian. A bona hora arribava!, vaig pensar. Tenia els nassos d'aparèixer precisament en aquell moment. Sabia que no podia confiar-hi. O sigui que era millor amagar-me i espigar-lo per saber quines intencions tenia. I quan no s'ho esperés, potser robar-li la moto. Fugir en moto, encara m'hi atreviria. Necessitava fugir a qualsevol preu. No m'hi volia quedar ni una nit més, en aquell malson. Faria el que fos per evitar-ho.

2. Marxar

Amb en Kilian ens portàvem dos cursos i em va agradar des del primer dia que el vaig veure a l'institut. Les amigues em deien que no feia per a mi, que una cosa era somiar amb ell, sospirar per ell, i una altra, voler-se'l lligar de veritat. «Què passa? Em teniu enveja?», em defensava tota vermella de galtes. Sempre havia estat una noia atrevida i m'agradaven els reptes difícils. I, per deixar-ho ben clar, vaig demostrar a les meves amigues que no ho deia per dir. Parlar amb en Kilian no va ser difícil. El moment perfecte era l'hora del pati. Ell semblava llest, i de seguida va copsar que li anava al darrere. Al principi va ser complicat que no em veiés com una nena petita. Les noies de quart eren més voluptuoses i n'hi havia algunes de realment guapes que se'l rifaven. Però a mi tot això no m'afectava gens ni mica. És més, de seguida va saber que em deia Laura, que tenia dos anys menys que ell i que era molt simpàtica, a més de bona estudiant. Hi havia altres nois de segon que em rondaven, però en comparació amb ell em semblaven immadurs.

En Kilian tenia alguna cosa especial. En els seus ulls hi havia una barreja aparentment incompatible de seguretat i perill. Havia sentit alguns comentaris sobre ell i... la veritat és que a moltes noies això encara ens atreia més. Quan sonava el timbre i s'acabaven les classes, era una de les pri-

meres de sortir de l'institut només per veure com en Kilian pujava a la moto, es posava el casc i marxava a tota velocitat. Fins i tot un dia ho vaig gravar amb el mòbil per mirar-m'ho mil vegades a casa. Li havia fet moltes fotografies sense que se n'adonés. Uns mesos després una amiga de segon em va dir on vivia, i la veritat és que gairebé érem veïns.

Em va costar tres mesos que em convidés a pujar a la moto, però ho vaig aconseguir. La veritat és que ho va voler fer ben fet. Em va deixar un casc i em va acompanyar a casa, agafada a la seva cintura. Aquell dia, però, en deixar-me davant del portal, em va sorprendre que em parlés dels nostres pares. Em va dir que es coneixien de feia temps, que fins i tot havien estat amics. Jo li vaig recordar que feia molts anys que havia perdut el contacte amb el meu pare. Em va saber greu que no parléssim més de nosaltres, però després, amb el que em va passar, crec que en Kilian es va quedar a mitges de confessar-me alguna cosa important. Em va acompanyar un parell de vegades més, però semblava que o bé no li acabava d'agradar o ell era més vergonyós del que aparentava. Alguns dies era evident que m'evitava, i d'altres em seguia en la distància al pati mentre feia veure que jugava a bàsquet.

Mai he arribat a conèixer en Kilian prou bé i les seves reaccions sempre m'han descol·locat. Quan em pensava que havia aconseguit el més difícil, la nostra relació es va anar refredant, fins al punt que tant ell com jo vam fixar-nos en altres persones que també ens agradaven. Gairebé a final de curs vam trobar-nos un dissabte de compres amb les respectives famílies. Ens vam saludar tímidament. Però el que més em va sorprendre va ser la cara

que va fer la meua mare. Crec que no l'he vista mai tan nerviosa com aquell dia. Després, a casa, li vaig preguntar si era veritat que havien estat amics amb el pare, però només em va respondre que havien treballat junts una temporada, que la cosa no havia anat bé i que després s'havien saludat uns quants cops pel carrer. De fet, a mi em va passar el mateix amb en Kilian. Acabat l'estiu una de les seves amigues em va dir que havia canviat d'institut i que difícilment el tornaria a veure per allà. Em vaig fer un fart d'enviar-li missatges, però no vaig obtenir resposta.

Quan ja el donava per perdut, un dilluns de finals de setembre va aparèixer de sobte davant la porta de l'institut amb la moto. Va preguntar per mi i, quan em va tenir al davant, em va dir que em volia fer una sorpresa i que si em venia de gust em convidava a sortir d'excursió aquell cap de setmana.

Vaig comptar els dies nerviosa, sense saber què fer, mentre donava mil voltes al tema. Per sort, vaig trobar una bona excusa perquè la mare em deixés desaparèixer sense aixecar sospites. Puntual com el timbre de l'institut, divendres em va esperar a la porta amb la moto i un casc per a mi. Quan el vaig veure no m'ho podia creure. Vaig ser conscient que em seguia agradant força i que hauria fet el que em digués sense dubtar-ho. Es va acostar decidit, i em va saludar amb dos petons i un somriure. Li vaig explicar que havia agafat quatre coses personals en una motxilla i ell em va respondre que amb allò en tindria de sobres. Després em va indicar amb la mà que pugés i em va dir aquell «Marxem?» que encara no he pogut oblidar. Estava tan emocionada que en cap moment vaig preguntar-li on anàvem.

3. Lluny

La veritat és que, si hagués sabut que en Kilian em duria tan lluny, li hauria demanat que em deixés passar per casa a agafar quatre coses més de les que duia a la motxilla. Com que no em va confessar els seus propòsits, no hi vaig pensar. Es va limitar a dir-me que em duria a un lloc especial que li feia molta il·lusió compartir amb mi. Al principi no m'ho podia creure. Després d'uns mesos sense saber-ne res, quan mig sortia amb un altre noi que no m'agradava gaire, apareixia ell i ho capgirava tot. Era massa perfecte per ser veritat. El meu amor secret se m'enduia a l'aventura, i jo li havia dit que sí sense parpel·lejar. De cop i volta estava agafada a la seva cintura dura i fibrada, en aquella fantàstica moto, corrent a tota velocitat per carrers desconeguts. No m'importava on em dugués, era amb ell, i amb això ja en tenia prou. En aquells moments vaig confiar-hi cegament, i mentiria si no digués que l'hauria seguit fins a la fi del món.

La moto va sortir de la ciutat i ben aviat va agafar la carretera. Quan feia mitja hora que corriem per no sabia on, vaig picar-li l'esquena per dir-li que necessitava anar al lavabo. De seguida em va indicar amb el braç que s'aturaria a la primera estació de servei que trobéssim. Ho va complir, i després de fer un pipí, mentre omplia el dipòsit, em va convidar a un refresc que va treure d'una mà-